

13 ONGELUKKEN EN 1 BLIJ BOEK

door JOLANDA JANSSEN

Als we van hoog op de Euromast naar Rotterdam-Zuid kijken, ligt er een immens cruiseschip aan de Maaskade voor Hotel New York. Zij dolblij, want het is een prachtig beeld door het oog van de camera die ze altijd bij zich heeft. Is de batterij op. Typisch Eveline, zuchten ingewijden dan.

Eveline van Wanrooij (31) uit Oostvoorne (maar ze voelt zich erg Rotterdams) trekt ongeluk aan. En geluk. Presenteert ze haar zelfgeschreven en zelf uitgegeven boek, verspeelt Esther Kreukniet, voormalig Blinker, die het eerste exemplaar in ontvangst zou nemen, tijdens een val van haar fiets een tand, waardoor ze nergens lachend op de foto kan. „Sorry, mijn schuld”, is in zo'n geval Eef's reactie. „Ik trek het aan. Leef ik even op een roze wolk omdat mijn boek uit is, blijkt mijn kat Snoepie ongeheel ziek; ik moet hem binnenkort wegbrengen. Vreselijk.” Vriendinnen omschrijven haar als een mengsel met de kracht van een tornado, het enthousiasme van een puppy, de energie van een magneetveld, de magie van Harry Potter, de tragiek van Shakespeare en de intelligentie van een orakel. Ze is in ieder geval niet te stuiten, praat vijf kwartier in een uur.

Aanleiding voor dit interview is *Twaalf reizen, dertien ongelukken* dat ze in eigen beheer heeft uitgegeven bij online-uitgeverij Lulu.nl. Een greep uit die ongelukken: in Tunesië zet ze de hotelkamer blank, in Vietnam krijgt ze voedselvergiftiging en wordt ze platgespoten met middelen die verslavend blijken, in Trinidad proberen zes mannen haar met veel geweld te beroven, in Costa Rica heeft gehannes met een fles rum tot gevolg dat alle bezoekers van een restaurant bedekt worden met een laag alcohol, en ze komt vast te zitten in de VS nadat terroristen de Twin Towers hebben aangevallen. Maar het komt altijd ook wel weer goed en overal vloeit iets positiefs uit voort.

Pech

„Zo is het bij mij altijd. Enorm geluk en enorme pech. Het gaat nooit z'n gangetje.”

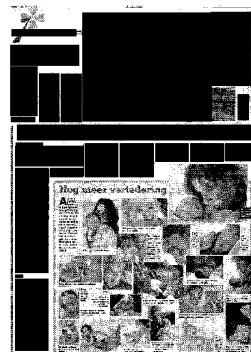
„Mijn jeugd was KA-UU-TÉ, met hoofdletters. Ik werd gepest, was lelijk, druk, gevoelig, de leraren vonden me een vervelend en zenuwachtig meisje en zo werd ik ook behandeld. Toen ik mijn beste vriendin leerde kennen, op mijn dertiende, en zij me aan allerlei mensen voorstelde, ging het een

ROTTERDAM, zondag stuk beter. Er volgde een dip rond mijn zeventiende, met een vervelend agressief vriendje en de scheiding van mijn ouders. Daarna leerde ik een leuke jongen kennen en ging ik een leuke studie doen en had ik binnen de kortste keren een bedrijf met vijftig man in dienst. We organiseerden rondleidingen en dagtochten door Rotterdam. Ellende weg, even waanzinnig leuk. Tot het moment waarop bleek dat mijn zakenpartner me had belazerd en het geld op was; het heeft een jaar lang ruzie met advocaten tot gevolg gehad.”

Ze kreeg een baantje in een vegetarisch restaurant en een baantje bij een bedrijf dat grote reclameprints verkocht, maar haar laatste werkgever verlengde het contract niet. „Met Kerstmis 2004 dacht ik: 'Hoe nu verder?' Een dag later werd Azië overspoeld door de tsunami. Ik kon die beelden niet aanzien, heb mijn rugzak gepakt en ben in Thailand gaan helpen. Ik heb daar veel ellende gezien en ervaren hoe kort het leven kan zijn. Ik kreeg daar te horen dat ik een beginnend stadium van baarmoederhalskanker had en moest er geopereerd worden. Toen ik in mei 2005 weer terug in Nederland kwam, dacht ik: 'En nou is het genoeg. Ik ga alleen nog maar leuke banen nemen, met leuke mensen omgaan en leuke dingen doen'. Ik wil nu zó verschrikkelijk van het leven genieten.”

Ze stelde een lijst op van de dingen die ze nog wilde doen. Ze vist een klein zwart notitieboekje uit haar rugzakje. Een boek uitgeven en een expositie houden van de foto's die ze op haar reizen maakte kan ze doorstrepen; die dromen zijn beide afgelopen zaterdag uitgekomen. Verder staat er onder meer nog op haar lijstje: met een boot door het Panamakanaal, het noorderlicht zien, een glaasje wijn drinken met de Koningin, Clinton de hand schudden, een vogelspin vasthouden en een enorm feest geven voor alle dierenambulancerijders en asielmedewerkers in Nederland. „Dat laatste lijkt me het moeilijkste te realiseren, daar moet je miljonair voor zijn.”

De lijst is ze netjes aan het afwerken. Volgende project wordt een televisiedocumentaire maken over Thailand en de mensen daar die ze geholpen heeft. Hoe en wanneer dat gaat lukken, weet ze niet. „Ik leef van dag tot dag en heb het complete onvermogen om verder te kijken dan een maand vooruit. Het lot beslist, daar ben ik heel erg van. Niks forceren. Ik draag geen horloge, weet zo wel zo'n beetje hoe laat het is; noem me maar een neohippie”, lacht ze. „Of ik mijn leven in eigen hand heb? Laten we zeggen dat ik de dingen die me overkomen in de hand heb.”

DE WEKEN VAN HET GELUK

EVELINE VAN WANROOIJ

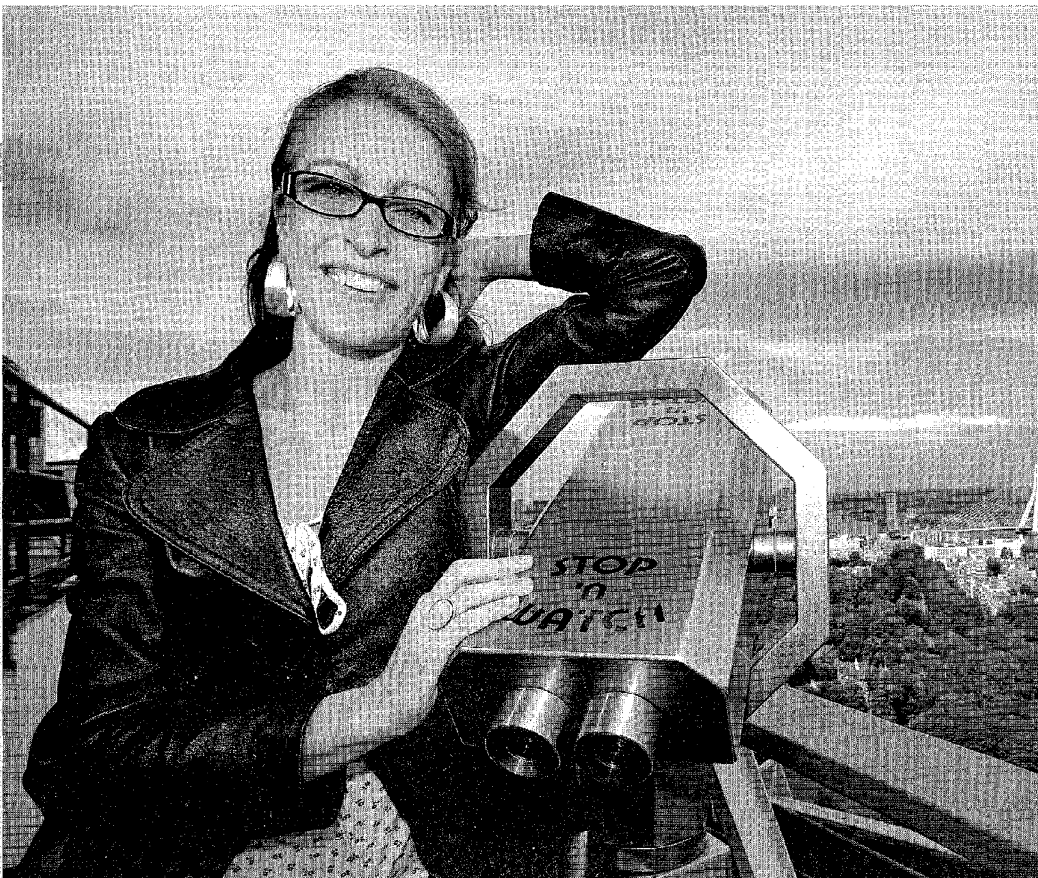
de wanhoop voorbij na reizen vol ramp en tegenspoed

Eveline van Wanrooij is voor het ongeluk geboren. Reist zij naar een ver oord, dan mag aldaar gerekend worden op ramp en tegenspoed. Ze heeft er mee leren leven. Sterker nog: ze heeft er een boek over geschreven, *Twaalf reizen, dertien ongelukken* en op dit moment staat ze met een foto-expositie in het Rotterdams restaurant Soit. En daar wordt ze toch ook wel weer heel gelukkig van.

Hotelkamer
blank in
Tunesië,
voedsel-
vergiftiging
in Vietnam,
brute beroving
in Trinidad,
vast in de
Verenigde
Staten door
Nine Eleven...

■ Eveline van Wanrooij, gelukkige ongeluksvogel.

■ Eveline van Wanrooij op de Euromast. Weér pech: de batterij van het fotoestel is leeg.

FOTO'S: RIAS IMMINK